

1. Писаритѣ при търговскитѣ контори въ Пловдивъ, Едрене, Царе-градъ и при канцеларията на Хиршевата желѣзница — хлапетии, които владѣяха криво-лѣво по-нѣколко иностранны езика, за което имъ знание окупационното правителство бѣ имъ повѣрило доволно видни длѣжности по финансовата частъ;

2. Фантосанитѣ юноши, които токо що бѣха излѣзли изъ учебнитѣ стаи на султанския лицей, на Робертъ-колежъ, на Минковия „Славянски пансионъ“, плусъ надутитѣ питомци на Ф. Каница — юноши, които считаха доказванието теоремата на Петагора — „петагоровитѣ гащи“ — за държавна философия — смѣтаха себе си „пратеници небесни“ за уреждане сѣдбинитѣ на токо що освободеното ни отечество;

3.) Високомѣрнитѣ университасти, нарѣчени отъ Люб. Каравеловъ *прѣдрѣшени черкези* — педозрѣли младежи, на които окупационното правителство бѣ дало най виднитѣ мѣста на държавната трапеза.

Ето, това сѣ тѣ „ученитѣ“, по гърба на които Зах. Стояновъ търка съ *конско чесало*. . . . И тия младежи, обожатели на модата, а глухо-нѣми за науката, автора счита за *учени!* . . . . . Види се, че автора е ималъ на сърдцето си „дертецъ“ противъ нѣкого отъ тия глухо-нѣми за науката хлапетии, та така юнашки се е запрѣтналъ съ конското чесало да чеше наредъ *избранниците на слѣпата сѣдба*.

Въ обрѣщанието, насочено къмъ „братята сиромаси и простаци“ проглежда желанието на автора да печели име прѣдъ тълпитѣ народни, които въ недѣля казватъ: „*осанна во вѣшникъ!*“ — а въ петъкъ: „*растни его, растни его!* . . . .“

Прѣдисловието по *форма* е фейлетонъ, а по *сѣдържанне* — легка сатира, отправена по адреса на дѣйцитѣ отъ 1880—1884 год., отъ които едни *слѣпата сѣдба* бѣ употребила за *колелата*, други за *пара*, а трети за *клапи* на държавната машина. Тогавъ машиниста и управителя на държавната машина бѣ *чужденецъ*; та и по гърба на *чужденеца* автора е дрѣпналъ нѣколко пѣтя „конското чесало . . . . .“

Бѣлѣжка. Прѣдисловието е написано въ Пловдивъ прѣвъ 1884 год. 22 януари, а прѣвъ 1887—89 години